

Butimar Kuşu

— irem-dogan · 04 Mart 2026

Dakikaları kum tanelerine çevirdim sensizlikte.

Gözlerimin pusulası durmadan okyanusunu gösterdi.

Boğulmaktan korkmadım—

Yalnızca... gözlerim senden vazgeçemedi.

Yüzeyde dans eden ışığın da, Derinlerde saklı karanlığın da, Gizli hazinesisin sen.

Efsanelerdeki kuşlar gibi,

Öyle sevdim ki denizini—

Susuz kalsam da,

İçmeye kıyamadım.

Bir adımın...

Zihnimi küçücük bir sokağa çiviledi.

Günler akıp geçti—

Ben taş kesildim, sessizce

okyanusunun çağrısını bekledim.

O günden sonra, her an—

Aynı sokaktan geçtim.

Aynı yöne baktım.

Aynı hisse döndüm.

Belki bir gün dalgalarının beni de sürüklemesini umarak.

Sen hiçbir şeyden habersiz otururken—

İsmini ruhumun tahtına kazıdım.

Bu, ne bir söz, ne de bir yemin.

Sözler bozulur, yeminler kırılır.

Ama ben...

Hâlâ,

Bakışlarımda saklarım teslimiyetimi.

Seni gördüğüm an dizeler üşüşür aklıma.

Yine susarım—

Belki bir gün, sana layık bir şiir yazabilme uğruna.

Kolların ilk kez beni sardığında gördüğüm,

Aynamızdaki o yansıma tutunurum.

Aynı ateşe, aynı siyaha, aynı kırıklara.

Sevgilim.

Boğulmak da kabulüm, yanmak da.

Seni seyre dalmışken susuzluktan göçüp gitmek de.